

Vincent Rietveld gaat voor de Louis d' Or

DE WARME WINKEL

Louis d' Or deel 2:
Het Pollesch-
moment van
Vincent Rietveld

Johan Thielemans

Gezien op 07 september 2019
Campo Nieuwpoort Gent
Het Theaterfestival

Dat 'Vincent Rietveld gaat voor de Louis d' Or' van de Warme Winkel een buitengewoon sterke, intelligente voorstelling is, blijkt uit de tweede bespreking die we ervan publiceren op Pzazz. Johan Thielemans ging kijken en licht nog weer andere opmerkelijke aspecten van de tekst en de regie uit. 'Dit is het Pollesch-moment van Vincent Rietveld'.

08 SEPTEMBER 2019

De Louis d' Or is een belangrijke prijs voor acteurs. Rietveld heeft de ambitie om die te winnen en presenteert hier zijn kandidatuur. Een spetterend, geestig en vooral intelligent spektakel. Excelleren is geen deugd, zegt de voorstelling, maar de prestaties van Rietveld en vijf jonge medespelers bewijzen het tegendeel.

We stappen de theaterzaal binnen en op het voorplan staan vijf jonge mensen – met witte kousen en panty met motieven, een soort uniform. In het midden van het plateau zit Vincent Rietveld op een stoel – hij wacht of maakt zich klaar. Het spreekkoor neemt het woord. Eerste opdracht : het publiek enige wezenlijke informatie bezorgen. De Louis d' Or is de belangrijkste theaterprijs voor de beste mannelijke dragende rol. Hij ging onder andere naar Hans Kesting en de betreurde Jeroen Willems. Verleden jaar kreeg Bruno Van den Broecke hem- een prijs dus voor het theater in de Nederlanden.

Vincent Rietveld, één van de leden van het collectief De Warme Winkel (drie leden), laat zijn kompanen in de steek en doet een poging om de volgende winnaar te worden. Ijdelheid. Hij speelt het erg tactisch want hij zal de hoofdrol vertolken in Thomas Bernhardt's 'De Wereldverbeteraar'. Uitstekende keuze, want deze mopperende schrijver heeft in wezen alleen monologen geschreven in stukken waar de rest een bijrol had. Sterker nog : in het verleden hebben Nederlandse acteurs precies met deze rol de prijs in de wacht gesleept. 'De Wereldverbeteraar' biedt dus de kans om uit te blinken.

Na deze nuttige inleiding begint Rietveld aan zijn prestatie. (Of hij tijdens die eerste minuten al in aanmerking komt om bekroond te worden, betwijfel ik). Het koor onderbreekt hem dan en verklaart dat zijn 'Wereldverbeteraar' een saaie boel is. Ontspint zich een discussie tussen Rietveld en het vijfkoppige koor. Het wordt een rijke dialoog die langs een aantal topoi fietst rond de vraag : wat moet een acteur vandaag doen. Een solo spelen is zeker een vorm van ijdelheid (interessante boodschap binnen het hedendaags theaterlandschap). Hebben we geen lak aan de grote persoonlijkheden en is een collectief niet een betere levensvorm.

Het wordt woord en tegenwoord, een aanval van de enkeling op de groep en omgekeerd. Als Rietveld dreigt te verliezen probeert hij het koorlid Kim los te weken uit de groep met verhalen over excelleren en bijzonder begaafd zijn. Slagen doet hij niet. Een ander belangrijk thema geldt oud en jong. Er wordt geargumenteed dat de mensen te lang leven en dat dit slecht is voor het klimaat, en de oplossing is eenvoudig : dood aan de ouderen, te lang leven is een vloek voor de mensheid .

De oplossing is eenvoudig : dood aan de ouderen, te lang leven is een vloek voor de mensheid

Op het einde krijgt Rietveld van de jury toch zijn prijs. Hij stelt zich voor wat hij als bedankwoordje zal uitspreken. Heel even wordt de situatie serieus en serveert hij een kort manifest : “laten we ophouden het theater een verlengstuk te maken van de opiniepagina’s “ of nog : “laten we stoppen met ons opwerpen als redder van de multiculturele samenleving” (als de zinnen een beetje kromlopen komt dat omdat ik citeer uit de gepubliceerde tekst bij De Nieuwe Toneelbibliotheek), met als conclusie : ‘Laten we het theater omarmen als een plek waar dingen gebeuren die daarbuiten niet meer kunnen’. Daar kan ik helemaal inkomen.

Maar hiermee is de kous niet af. Het koor , dat zich als de toekomst ziet, zal zichzelf uitroepen tot kandidaat voor de Louis d’ Or. Het individu is passé, het collectief heeft de wind in de zeilen. Maar ook dat is niet het eindpunt van het stuk: als finale winnaar , aansluitend bij het ecologisch thema, wordt Moeder Aarde bekroond.

De voorstelling wordt dan afgesloten met een vrolijke dans, die natuurlijk het publiek meesleept. Het doet me denken aan al die energieke dansen die een Shakespeareopvoering onder de leiding van Dominic Dromgoole stevast afsloten in het Globe Theatre. Hier wordt jong en oud dan totaal verzoend, want Rietveld spreidt evenveel energie ten toon als de jonge bende.

Dit is dus een voorstelling die zowel naar inhoud als naar vorm origineel én overweldigend is. De tekst is heel intelligent en de opvoering is een les in theater. Rietveld heeft een brede scala aan stemmingen en emoties :hij is ijdel, twijfelend, eens winnen en eens verliezen. Het koor is even briljant in zeggings, met een voorbeeldige beheersing van de tekst. Het koor als personage hebben we vroeger ook eens bij de Volksbühne gezien, zodat deze voorstelling het Pollesch-moment van Vincent Rietveld is. Geen gratuite opmerking: Rietveld bewondert de Duitse schrijver en regisseur. Excelleren wordt in de handeling tussen haakjes geplaatst, maar excelleren doet de voorstelling wel.

Krijgt Rietveld zijn Louis d’ Or – van mij wel. Maar dan moet het koor er wel bij. Deze voorstelling werd weinig gezien in Vlaanderen. Volgend jaar komt ze waarschijnlijk terug. Niet missen, dan.